«ειπέ τη εκκλησία» [Ματθ. 18, 17] (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Νοεμβρίου, 2010

Όταν βλέπουμε κάτι άσχημο, να το σκεπάζουμε και όχι να το διαπομπεύουμε. Δεν είναι σωστό να γίνωνται γνωστά τα ηθικά παραπτώματα. Ας υποθέσουμε ότι στον δρόμο υπάρχει μια ακαθαρσία. Ένας συνετός άνθρωπος, αν περάση από εκεί, θα πάρη μια πλάκα και θα την σκεπάση, για να μην προξενή αηδία. Ένας ασύνετος όμως, αντί να την σκεπάση, μπορεί να αρχίση να την ανακατεύη και να σκορπίση περισσότερο την δυσωδία της. Έτσι, και όταν αδιάκριτα δημοσιοποιούμε τις αμαρτίες των άλλων, προξενούμε μεγαλύτερο κακό.

Το «ειπέ τη Εκκλησία» δεν έχει την έννοια ότι πρέπει όλα να γίνωνται γνωστά, γιατί σήμερα δεν είναι όλοι Εκκλησία. Εκκλησία είναι οι πιστοί που ζουν όπως θέλει ο Χριστός και όχι οι άλλοι που πολεμούν την Εκκλησία. Στα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού που η εξομολόγηση γινόταν μπροστά σε όλα τα μέλη της Εκκλησίας, τότε είχε αυτό το νόημα το «ειπέ τη Εκκλησία».

Ενώ στην εποχή μας που σπάνια βρίσκεται οικογένεια να έχη τον ίδιο Πνευματικό, ας μη μας ξεγελάη ο «έξω από εδώ» με το «ειπέ τη Εκκλησία», γιατί, όταν δημοσιοποιούμε ένα ηθικό λ.χ. παράπτωμα, το κοινοποιούμε στους πολεμίους της Εκκλησίας και τους δίνουμε αφορμή να αρχίσουν τον πόλεμο εναντίον της, οπότε κλονίζεται η πίστη των αδυνάτων ψυχών.

Μια μάνα, όταν έχη μια κόρη που είναι πόρνη, δεν την διασύρει και δεν την εξευτελίζει μπροστά στους άλλους, άλλα κάνει ό,τι μπορεί, για να αποκαταστήση το όνομά της. Θα πούληση ό,τι έχει και δεν έχει, θα την πάρη να πάνε σε άλλη πόλη, θα κοιτάξη να την παντρέψη, για να διόρθωση έτσι την παλιά της ζωή. Αυτός ακριβώς είναι και ο τρόπος της Εκκλησίας. Βλέπεις, ο Καλός Θεός μας ανέχεται με αγάπη και δεν θεατρίζει κανέναν, αν και γνωρίζη τα χάλια μας ως Καρδιογνώστης• και οι Άγιοι ποτέ δεν πρόσβαλαν αμαρτωλό άνθρωπο μπροστά στον κόσμο, αλλά με αγάπη, με λεπτότητα πνευματική και με τρόπο μυστικό βοηθούσαν για την διόρθωση του κακού. Εμείς όμως, αν και είμαστε αμαρτωλοί, κάνουμε το αντίθετο, σαν υποκριτές. Πρέπει να προσέχουμε να μην παρεξηγούμε εύκολα και νομίζουμε πως ό,τι κάνουν οι άλλοι είναι κακό.

- Γέροντα, αναφερθήκατε στην δημοσιοποίηση των ηθικών παραπτωμάτων. Άλλου είδους αμαρτίες ή αρρωστημένες καταστάσεις χρειάζεται σε μερικές περιπτώσεις να γνωστοποιούνται;

- Κοίταξε να σου πω. Εγώ το κάνω αυτό σε μερικούς γνωστούς. Βλέπω π.χ. κάποιον να κάνη μια αταξία και να σκανδαλίζη και τους άλλους. Του λέω μια, πέντε, δέκα, είκοσι, τριάντα φορές να διορθωθή, αλλά αυτός δεν διορθώνεται. Δεν έχει όμως δικαίωμα να συνεχίζη μια αταξία μετά από επανειλημμένες υποδείξεις, γιατί παρασύρονται και οι άλλοι και τον μιμούνται. Το κακό, βλέπεις, μπορούν εύκολα να το μιμηθούν οι άνθρωποι, όχι όμως και το καλό. Γι' αυτό αναγκάζομαι υστέρα να το πω και σε άλλους που βλέπουν την αταξία αυτή, για να τους προφυλάξω.

Όταν δηλαδή λέω «αυτό που κάνει ο τάδε δεν με αναπαύει», δεν το λέω για να κατακρίνω - αφού το έχω πει πεντακόσιες φορές στον ίδιο -, αλλά γιατί οι άλλοι που βλέπουν το κουσούρι του επηρεάζονται, το μιμούνται και μάλιστα λένε: «Αφού ο Γέροντας Παΐσιος δεν του λέει τίποτε, άρα είναι καλό». Αν δεν πω τον λογισμό μου, ότι δεν με αναπαύει αυτή η κατάσταση, δίνω την εντύπωση ότι το ευλογώ, ότι και εγώ αναπαύομαι σ' αυτήν την κατάσταση. Έτσι καταστρέφεται το σύνολο, γιατί μπορεί να νομίσουν ότι είναι σωστή η τακτική του άλλου και να την εφαρμόσουν και τι βγαίνει μετά; Νομίζουν εν τω μεταξύ ότι δεν το έχω πει στον ίδιο. Δεν ξέρουν ότι με έσκασε ο άλλος τόσον καιρό. Έχουμε και τον διάβολο που λέει: «Δεν πειράζει και να το κάνης. Βλέπεις, και ο άλλος το κάνει και ο Γέροντας Παΐσιος δεν του λέει τίποτε». Γι' αυτό, όταν βλέπω ότι κάποιος συνεχίζει το τυπικό του κάνοντας μια αταξία, ενώ του έχω πει να την διορθώση, μετά λέω πάνω σε μια συζήτηση σ' όποιον τον γνωρίζει «αυτό που κάνει ο τάδε δεν με αναπαύει», για να τον προφυλάξω και να μη βλαφθή. Αυτό δεν είναι κατάκριση. Να μην τα μπλέκουμε τα πράγματα.

Ύστερα μερικοί έρχονται και λένε: «Γιατί το είπες στον άλλο; Ήταν απόρρητο». «Τι απόρρητο; του λέω. Το είπα χίλιες φορές σ' εσένα και δεν διορθώθηκες. Δεν έχεις δικαίωμα να βλάψης και τους άλλους που θα νομίζουν ότι εγώ συμφωνώ με αυτήν την κατάσταση». Ακόμα αυτό έλειψε να μην το πω, αφού κάνει ζημιά στους άλλους! Ιδίως όταν έρχεται ένα παιδί από μια οικογένεια που την γνωρίζω και βλέπω ότι με την τακτική του καταστρέφει την οικογένεια, του λέω: «Κοίταξε, αν δεν διορθωθής, θα το πω στην μητέρα σου. Δεν έχεις δικαίωμα εσύ να έρχεσαι σ' εμένα να μου το λες και πάλι να συνεχίζης το βιολί σου. Θα το πω στην μάνα σου, για να προφυλάξω την οικογένεια σας». Όταν έχη κανείς μετάνοια, καλά. Αλλά, όταν συνεχίζη την τακτική του, πρέπει να μιλήσω έχω ευθύνη.

*(Από το βιβλίο ΓΕΡΩΝ ΠΑΙΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ "**Πνευματική αφύπνιση. Λόγοι Β΄**", Εκδότης: Ι. Γ. ΗΣ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ ΙΩΑΝΝΗ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΣΟΥΡΩΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, σελ. 67-70)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον")